

Hồi 11

Hiển thần đan cứu chửu quần hào

Đột nhiên nàng chợt quay đầu lại nhìn Phương Triệu Nam hỏi: “Khi gặp người khác, người phải gọi ta thế nào?”.

Phương Triệu Nam nghe thế thì ngạc nhiên, trong nhất thời không đáp được. Thiếu nữ ấy mới nhẹ thở dài: “Tên ta là Trần Huyền Sương, khi còn sống gia gia thường gọi là Sương nhi, người cũng gọi là Sương nhi thôi!”.

Phương Triệu Nam nói: “Hai chữ Sương nhi tại sao có thể gọi được, tại hạ sẽ gọi là Sương cô nương được chăng?”.

Trần Huyền Sương lắc đầu: “Không được, người gọi ta như thế, người khác mà nghe được thì sẽ biết hai chúng ta là kẻ xa lạ, cô nam quả nữ đi với nhau, há chẳng phải để cho người ta cười chê hay sao?”.

Phương Triệu Nam nghe nàng nói thế thì cũng đúng, thế rồi mới cố mỉm cười rồi nói: “Vậy tại hạ gọi thế nào?”.

Trần Huyền Sương giận dỗi nói: “Thì cứ gọi là Sương nhi, nếu người không chịu thì đừng gọi ta!”.

Phương Triệu Nam đã có ý nhường nhịn nàng, cho nên cũng không màng đến vẻ bướng bỉnh ấy, chàng chỉ hơi mỉm cười.

Trần Huyền Sương thấy chàng không hề lo lắng, trong lòng càng bực bội hơn: “Người cười cái gì? Người ta đang lo còn người thì lại sung sướng như thế”.

Phương Triệu Nam nghiêm mặt, đáp rằng: “Tại hạ nghĩ ra được một chủ ý, chỉ e thiệt thòi cho cô nương”.

Trần Huyền Sương nói: “Người hãy nói ra nghe thử!”.

Phương Triệu Nam nói: “Trần lão tiên bối truyền thụ võ công cho tại hạ, tại hạ tuy chưa làm lễ bái sư, nhưng thực sự đã là thầy trò, nếu Trần cô nương không chê, chi bằng hãy gọi ta là sư huynh”.

Trần Huyền Sương mỉm cười: “Cách này nghe cũng được”.

Chợt nghe tiếng quát nạt trong sơn cốc vang lên, lại có tiếng binh khí giao nhau, tựa như có người đang động thủ. Trần Huyền Sương lắng tai nghe: “Chúng ta hãy đi về phía trước xem thử”.

Nay võ công của nàng đã tiến triển thêm, tai mắt cũng nhạy cảm hơn lúc trước, Phương Triệu Nam chỉ có thể nghe thoang thoáng nhưng nàng thì rất rõ ràng. Phương Triệu Nam nói: “Chúng ta đi xem cũng được, nhưng đừng ngừng lại quá lâu”.

Trần Huyền Sương đáp vâng một tiếng, bước nhanh tới phía trước. Phương Triệu Nam cũng thi triển khinh công toàn lực đuổi theo, trong chốc lát đã qua hai ngã rẽ. Đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy Ngôn Lăng Phủ đang múa cây gậy trúc động thủ với một ông già mặc thanh bào, tay cầm Văn xương bút.

Ở dưới đất là bọn Thần Dao La Côn, Cát Hoàng, Cát Vĩ, Thiên Phong đạo trưởng cùng với bọn đệ tử của ông ta nằm la liệt. Phương Triệu Nam thấy thế thì thầm thở dài nhủ rằng: “Bọn Thiên Phong đạo trưởng chắc chắn đi ra đến nơi này thì vết thương đã phát tác, không thể đi được nữa...”.

Chợt nghe Ngôn Lăng Phủ quát lớn một tiếng, cây gậy trúc trong tay chợt thay đổi, tiếng trượng phong rít lên, thế công trở nên hiểm hóc, trượng ảnh cuộn cuộn, uy thế mười phần kinh người. Người này tuy đã giở điên giở dại nhưng võ công không hề giảm xuống mà còn có vẻ tăng trước hơn nhiều.

Phương Triệu Nam đã từng dùng một chiêu Phật pháp vô biên để đánh lui ông già mặc áo xanh, cho nên thầm nhớ ông ta là Cát Thiên Bằng. Chỉ thấy bút ảnh của ông ta tung hoành, so với Tri Cơ Tử, khó phân trên dưới, không khỏi thầm kinh hãi: “Võ công của người này cao cường như thế, nếu không nhờ một chiêu Phật pháp vô biên, có lẽ mình đã mất mạng trong tay ông ta!” nghĩ đến đây, chàng nhớ lại những biến hóa của chiêu Phật pháp vô biên.

Trần Huyền Sương thấy Phương Triệu Nam nhìn hai người động thủ thì chợt ngừng đầu đứng lặng, vẻ mặt ngây ngô, không khỏi giật mình thầm hỏi: “Phương sư huynh sao thế?”.

Phương Triệu Nam kêu à một tiếng như tỉnh giấc mộng, nhìn Trần Huyền Sương rồi hỏi: “Sương sư muội gọi ta đấy ư?” té ra chàng đã nhớ lại những biến hóa của Phật pháp vô biên, không hề nghe Trần Huyền Sương nói gì. Trần Huyền Sương nói: “Người ta gọi huynh mà huynh không biết!”.

Phương Triệu Nam mỉm cười: “Huynh đang nhớ đến một chuyện, sư muội nói lại một lần thử xem!”.

Trần Huyền Sương chớp mắt, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Không cần nói nữa! Bây giờ có nói cũng không rõ”.

Phương Triệu Nam ngạc nhiên nói: “Tại sao?” chợt như hiểu ra, nói tiếp: “Phải! Muội chắc chắn hỏi ta đang nghĩ gì!”.

Trần Huyền Sương e thẹn mỉm cười: “Muội mặc kệ huynh!”.

Chợt nghe Cát Thiên Bằng quát lớn một tiếng, cây Văn xương bút đột nhiên đánh ra ba chiêu, vẽ thành một màn bút ảnh đẩy Ngôn Lăng Phủ thối lùi đến hai bước. Sau khi đẩy Ngôn Lăng Phủ thối lùi đến ba bước, ông ta mới hỏi: “Đại giá có phải là Tri Cơ Tử Ngôn Lăng Phủ hay không? Huynh đệ là Cát Thiên Bằng”. Rồi đưa mắt nhìn Phương Triệu Nam, sau đó lập tức quay đầu đi.

Ngôn Lăng Phủ trợn mắt nhìn Cát Thiên Bằng, nghe ông ta nói xong thì đột nhiên quát lớn: “Trả Huyết kỳ đồ lại cho ta”. Rồi cây trượng đánh ra một chiêu Thái Sơn áp đỉnh.

Cát Thiên Bằng nhíu mày, nhảy ngang qua ba thước, tránh khỏi trường thế, tức giận nói: “Người là ai...”.

Ngôn Lăng Phủ thần trí đã mê loạn, nào có chịu nghe tiếp, cây trượng đánh vù ra một chiêu Lực tảo ngũ nhạc. Cát Thiên Bằng mặt biến sắc nhảy thối lùi ra sau, lật tay đâm ra một chiêu Họa long điểm tinh. Hai người lại lao vào nhau, thế đánh đều mãnh liệt hơn trước, Cát Thiên Bằng không biết Ngôn Lăng Phủ thần trí mê loạn, chỉ nghĩ rằng ông ta không thềm nói chuyện với mình, bất giác lửa giận bốc lên, cây Văn xương bút toàn đánh ra những chiêu tuyệt học, thế công lợi hại vô cùng. Ngôn Lăng Phủ tuy giở diên giở đại nhưng cây gậy trong tay đánh nghiêng gạt dọc hiểm hóc vô cùng. Công lực của hai người hơn kém nhau không nhiều, võ công lại ngang bằng nhau, vì thế khi liều mạng với nhau thì càng dữ dội hơn gấp bội. Phương Triệu Nam thấy hai người ác chiến với nhau, lòng chợt nhủ thầm: “Ngôn Lăng Phủ hễ gặp người là đánh, chẳng phải chuyện hay, võ công của ông ta tuy cao cường, nhưng lý trí đã mất hết, trong tình thế này, giấu Huyết kỳ đồ trên người ông ta không phải là kế lâu dài, cần phải tìm cách lấy lại mới được!”.

Chàng thấy hai người càng đánh càng kịch liệt, Ngôn Lăng Phủ sau một hồi xuất chiêu, đã không còn vững chãi như trước, thế công tuy mạnh nhưng lực đánh ra không còn mạnh nữa, trượng pháp cũng bắt đầu tán loạn. Ngược lại Cát Thiên Bằng sau một hồi thì tựa như biết đã gặp kinh địch, không thể phân thắng bại trong vài ba chiêu cho nên dần dần trấn tĩnh, không ham đánh nữa mà né tránh để giữ sức, định chờ cho đối phương hao phí công lực thì phản công trở lại bằng những đòn sấm sét. Phương Triệu Nam lặng đứng nhìn, thâm tính tình thế giữa hai bên, đoán rằng Ngôn Lăng Phủ khó có thể chống trả đến năm mươi hiệp. Chàng quay đầu lại nói với Trần Huyền Sương: “Xin

sư muội hãy chờ huynh trong chốc lát, huynh sẽ dụ ông già điên kia ra, để ông ta không bị thương trong tay người dùng bút”. Trần Huyền Sương nói: “Sao, sư huynh quen biết ông ta ư?”.

Phương Triệu Nam nói: “Kẻ này và sư huynh có duyên gặp mặt nhiều lần, nay ông ta trở nên điên cuồng nhưng ông ta nội công thâm hậu, lại giỏi y thuật, sư huynh nghĩ vài ngày nữa ông ta sẽ khoẻ lại...”.

Trần Huyền Sương chép miệng: “Đáng tiếc gia gia đã chết, nếu người còn sống, chắc chắn có thể trị chứng điên cuồng cho người này”.

Phương Triệu Nam tung mình vọt vào giữ hai người. Cát Thiên Bằng đã từng bị Phương Triệu Nam đánh một chiêu thối lui, cho nên có lòng kiêng dè chàng, một mặt lo né tránh Ngôn Lăng Phủ, một mặt thăm để ý Phương Triệu Nam, thấy chàng tung mình vọt tới, bất giác thu bút lại thối lui đến bảy tám thước. Phương Triệu Nam một lòng lấy Huyết kỳ đồ, cũng không cần để ý đến Cát Thiên Bằng nữa, đứng chặn ngang trước mặt Ngôn Lăng Phủ, cười rằng: “Ngôn lão tiên bối có nhớ văn bối chăng?”.

Ngôn Lăng Phủ nhìn sững Phương Triệu Nam rồi đột nhiên quát lớn một tiếng, giọng đánh xuống. Phương Triệu Nam biết ông ta thần trí không tỉnh táo, cho nên đã ngầm vận khí chuẩn bị, vọt ngang ra đến năm thước, cười rằng: “Ngôn lão tiên bối nếu muốn tìm lại vật đã mất, hãy đi theo sau văn bối”. Rồi không đợi Ngôn Lăng Phủ trả lời, chàng quay người chạy thẳng về phía trước. Ngôn Lăng Phủ quả nhiên đuổi theo sau, vừa chạy vừa kêu: “Người có chạy đi đằng trời, ta cũng bắt được người!”.

Phương Triệu Nam không nói một lời cứ co giò chạy thẳng, chàng biết công lực của đối phương thâm hậu hơn mình, cước trình cũng nhanh hơn mình nhiều, nếu bị ông ta đuổi kịp thì chỉ e khó thoát thân, cho nên không dám nói chuyện với ông ta sợ phân tán tinh thần, ảnh hưởng đến tốc độ. Từ sau khi chàng được ông già râu bạc truyền cho võ công, ngày đêm cố gắng khổ luyện, khinh công bất giác đã tiến bộ rất nhiều, tốc độ của cước trình cũng tăng lên, chỉ trong khoảnh khắc mà đã vượt được ba ngọn núi. Phương Triệu Nam đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề tĩnh mịch thế rồi lập tức ngừng lại, đang định xoay người ra sau chợt cảm thấy một luồng trượng phong quét tới. Té ra Ngôn Lăng Phủ đuổi theo sau, vừa thấy Phương Triệu Nam ngừng lại thì không hỏi rõ ràng đã quét ra một gậy. Chiêu này rất hiểm hóc khiến cho Phương Triệu Nam không thể né tránh được nữa, thế là chàng vội vàng hạ người xuống, quay đầu lại vồ ra một chiêu Phật pháp vô biên. Không biết chưởng ấy đã trúng vào chỗ nào trên người của đối phương, chỉ nghe Ngôn Lăng Phủ kêu lớn một tiếng rồi thối lui ra sau. Định thần nhìn lại, chàng mới phát giác rằng chưởng vừa rồi đã vồ vào cánh tay phải của ông ta, nếu chưởng lúc này không đánh trúng vào tay phải của ông ta, chàng đã bị cây trượng quét trúng. Ngôn Lăng Phủ

hình như bị thương không nhẹ, sau khi thối lui ra sau thì mở to mắt nhìn Phương Triệu Nam chứ không lao tới nữa. Ông ta và Cát Thiên Bằng sau khi giao thủ nhau mấy trăm chiêu, đã hao tổn rất nhiều chân khí, Phương Triệu Nam tuy không ra tay hết sức, nhưng trong lúc nguy cấp, chàng đã dùng bảy phần kinh đạo. Ngôn Lăng Phủ đã sức cùng lực kiệt, làm sao có thể chịu nổi một đòn của Phương Triệu Nam, ông ta chỉ cảm thấy xương cánh tay đau nhói như muốn gãy ra, chỉ đành vận khí điều tức. Phương Triệu Nam vừa mới đánh một đòn thì đã trúng, thoát được cây trượng, lập tức suy nghĩ làm thế nào lấy Huyết kỳ đồ trên người ông ta. Chàng tuy thông minh nhưng là người trung hậu, tuy lúc này đánh ngã đối phương không phải chuyện khó, nhưng lại không nỡ ra tay đả thương một người giở điên giờ đại, chàng vẫn nghĩ không ra cách lấy lại Huyết kỳ đồ. Ngôn Lăng Phủ cứ đứng lặng ở đấy, nhìn Phương Triệu Nam với ánh mắt ngây ngô. Chợt nghe ông ta hừ nhẹ một tiếng, xoay người bước về phía trước. Phương Triệu Nam thấy ông ta dậm bước chân đi, trong lòng không khỏi lo lắng, vội vàng kêu lên: “Lão tiên bối đi đâu?” rồi tung mình vọt thẳng tới.

Ngôn Lăng Phủ nghe sau lưng có tiếng kêu thì quay đầu lại vỗ ra một chưởng theo bản năng. Phương Triệu Nam đang lao tới rất nhanh không thể lùi lại kịp, chỉ đành đẩy chưởng phải ra chạm với Ngôn Lăng Phủ một chưởng. Chỉ nghe bình một tiếng vang lên, hai chưởng chạm vào nhau, Phương Triệu Nam bị chấn động đến nỗi người tung lên cao rồi rơi xuống, Ngôn Lăng Phủ thì lão đảo rồi ngã phịch xuống đất. Phương Triệu Nam hơi vận khí điều tức, chậm rãi bước tới, chỉ thấy hai mắt ông ta hơi nhắm lại, nằm nghiêng ở dưới đất, đầu tóc rối bời, cây gậy trúc rơi ở một bên, trông rất thê lương. Chàng thở dài nhẹ một tiếng, vạch áo của Ngôn Lăng Phủ, rút ra thật nhanh Huyết kỳ đồ rồi bỏ vào trong người mình, sau đó thi triển thủ pháp Thôi cung quá huyết xoa bóp những huyết đạo cho Ngôn Lăng Phủ. Ông già đáng thương này tựa như bị thương rất nặng, đến một tuần trà ông ta mới thở phì ra một ngụm khí rồi mở mắt. Phương Triệu Nam thấy ông ta tỉnh dậy, buồn bã thở dài tung người vọt đi. Trần Huyền Sương đang đứng ngó quanh ngó quất, thấy chàng trở về thì chạy tới, hạ giọng nói: “Những người này ai nấy đều bị thương, sắc mặt tái nhợt, chỉ e khó cứu được...” nàng hơi ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Nếu gia gia vẫn còn sống, dù họ có bị thương nặng cũng không đến nỗi chết, đáng tiếc gia gia...” nói rồi hai dòng lệ rơi.

Phương Triệu Nam khuyên rằng: “Sương sư muội đừng quá đau lòng, phải biết trên đời không ai sống mãi, không có buổi tiệc nào không tàn”. Rồi chàng nhìn lại, chỉ thấy Cát Thiên Bằng đều đã dờn những người bị thương nằm la liệt sát lại với nhau, vẻ mặt buồn bã, đứng im lặng không nói gì cả, ông ta tự biết không có cả năng cứu những người này.

Chỉ thấy những người nằm ở dưới đất, có hai người trẻ tuổi mặc đạo trang, cơ thể đã cứng đờ, tám phần đã đi vào cõi chết, những người khác tuy có vẻ vẫn còn sống nhưng mặt mũi ai nấy đều trắng bệch, hốc hác, hố mắt hõm sâu. Chắc là những người này khi đến đây thì thương thế phát tác không thể đi nữa cho nên mới ngồi xuống điều tức trị thương, mà đây lại là nơi gió tuyết, chẳng có thú rừng nào đi qua, cho nên những người này dù có lương khô cũng đã dùng hết, vừa đói vừa lạnh, vết thương dày vò cho nên ra nông nổi như thế này... Thế rồi chàng nhủ thầm: “Những người này đều bị thiếu nữ áo đỏ đả thương, không biết nàng ta dùng loại võ công gì mà độc địa như thế, nhưng nàng ta ghét ta hơn những người này, tại sao lại không ra tay với ta chả lẽ mình vẫn chưa bị phát tác?” nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy ở lưng đau nhói, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Chợt nghe Cát Thiên Bằng lẩm bẩm: “Hoàng nhi, Vĩ nhi, không ngờ lần đầu tiên các con ra giang hồ mà đã gặp độc thủ, ta đến muộn một bước, cha con chúng ta từ nay vĩnh biệt! Rồi cúi người bế Cát Hoàng, Cát Vĩ xoay người đi. Ông ta đang chìm đắm trong nỗi đau đớn cực độ, tinh thần bàng hoàng, cho nên cứ bế hai đứa con đi về phía hai người. Phương Triệu Nam vội vàng né qua một bên. Một cơn gió núi thổi đến, áo quần Cát Thiên Bằng phát phơ, nhưng cũng khiến cho ông tỉnh táo trở lại, ông ta đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại nhìn bọn Thiên Phong đạo trưởng đạo trưởng nằm ở dưới đất, rồi lại chậm rãi trở lại. Ông ta ngồi xuống, đỡ những người nằm ở dưới đất dậy, cứ mỗi người thì đánh hai chưởng vào huyết mạch môn ở sau lưng.

Phương Triệu Nam thầm tính thời gian, mình đã ở trong sơn động đó quá nửa tháng, mà bọn Thiên Phong đạo trưởng vẫn ở trong sơn cốc này, như thế vết thương của họ đã phát tác rất sớm. Nhưng bọn họ vẫn chưa chết, rõ ràng thiếu nữ áo đỏ ấy hạ thủ tuy âm độc, nhưng đây là một loại công phu làm cho người ta chết dần chết mòn. Phương Triệu Nam thầm nhủ: “Trên người của mình hiện giờ đang có Tịch độc trấn thần đơn, sao không lấy ra thử xem có thể cứu được tính mạng của những người này hay không, nếu được thì coi như cũng là một chuyện tốt”. Chàng cho tay vào trong người, lấy thuốc ra rồi bước tới nói: “Tại hạ có mang theo thuốc trị độc thương, không biết có thể cứu chữa cho các vị không...” chàng ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Song hiện giờ bọn họ đều đã hấp hối, dù chưa biết cứu có được hay không, nhưng chi bằng cứ thử một lần, không biết lão tiền bối có đồng ý không?” chàng sợ dùng nhầm thuốc thì sẽ khiến cho họ càng chết sớm hơn, cho nên cứ nói rõ ra trước, Cát Thiên Bằng bị chàng đánh trúng một chưởng, biết chàng võ công cao cường, nghe bảo trong người có mang theo thuốc, cho nên tin rằng chàng có thể cứu được mọi người. Thế rồi mới gật đầu nói: “Nếu tiểu huynh đệ ra tay cứu giúp, lão hủ cảm kích vô cùng, giờ đây họ đều đã không còn hy vọng sống, dù cho có dùng nhầm thuốc cũng là do ý trời, không thể trách được huynh đệ”.

Phương Triệu Nam mở nút bình thuốc, lấy ra mấy viên Tịch độc trấn thần đơn, lần lượt bỏ vào miệng của từng người, rồi đứng lặng nhìn phản ứng của họ.

May thay, loại Tịch độc trấn thần đơn này chính là khắc tinh của Xích luyện độc chưởng, sau thời gian một bữa cơm, mọi người đã bắt đầu thở mạnh trở lại, trên mặt đã có sắc máu. Cát Thiên Bằng thấy mọi người sau khi uống thuốc thì đã có chuyển biến tốt, trong lòng cảm kích Phương Triệu Nam vô cùng, thế rồi ôm quyền làm một lễ: “Lão hủ đã lâu không đi trên giang hồ, xin thứ cho mắt mờ không nhận ra cao nhân!”.

Phương Triệu Nam nói: “Vãn bối chẳng qua chỉ dùng thử thuốc, làm sao nhận lễ đáp tạ này, lão tiền bối hãy ở lại chờ họ tỉnh dậy, vãn bối còn có chuyện gấp phải lên đường, xin cáo biệt từ đây!” thế rồi ôm quyền làm một lễ, đứng dậy bước nhanh về phía trước. Chàng sợ những kẻ này tỉnh dậy thì lại lôi kéo, cho nên không muốn ở lâu, chạy một mạch qua mấy ngọn núi rồi mới bước chậm trở lại. Trần Huyền Sương vẫn đi theo chàng, kinh công của nàng vốn cao hơn Phương Triệu Nam rất nhiều, dù cho chàng chạy như thế nào cũng có thể ung dung theo kịp. Hai người đi mấy ngày đường thì đã đến Bão Mục Cương, Phương Triệu Nam phải mất cả nửa ngày mới tìm ra được sơn cốc, nơi bà già quái dị kia ẩn thân. Phương Triệu Nam vừa đi vừa để ý tình thế xung quanh, chỉ e rằng đi nhầm đường. Chợt nghe có tiếng nước chảy ầm ầm từ trên xuống, nước văng tung toé. Ngày hôm ấy chàng bị bà già nắm lấy người rồi ném ra khỏi sơn động, đã từng rơi xuống dòng suối này, cho nên chàng nhớ rất rõ ràng, vừa thấy dòng suối thì đã lập tức trèo lên tảng đá. Trèo một mạch lên tảng đá, chàng đưa tay vỗ vào vách đá kêu lớn: “Lão tiền bối hãy mau mở cửa, vãn bối đem thuốc về đây”. Chàng kêu cả mấy tiếng nhưng không ai trả lời. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt trời chói chang, chàng chợt nhớ lại: “Đúng rồi, trên người bà ta có bôi loại thuốc làm tiêu xương tan da, không thể gặp ánh mặt trời, xem ra phải đợi đến tối mới được. Chợt nghe có tiếng áo quần phật phật, Trần Huyền Sương nhảy vọt lên cùng với chàng, hỏi rằng: “Sư huynh phải tìm ai mà lại chạy đến đây?”.

Phương Triệu Nam chỉ vào vách đá, hạ giọng nói: “Người này ở sau vách đá, song lúc này chúng ta không thể gặp được bà ta”.

Trần Huyền Sương ngạc nhiên hỏi: “Tại sao? Chúng ta hãy cùng hợp lực mở vách đá này ra, chẳng phải sẽ gặp được hay sao?”.

Phương Triệu Nam lắc đầu hạ giọng: “Không được, người ta không phải cố ý không muốn gặp mặt chúng ta”.

Trần Huyền Sương nói: “Vậy sư huynh tại sao còn đến gặp người ta, nếu đã không gặp được thì chúng ta đi thôi!”.

Phương Triệu Nam nói: “Đợi đến lúc trời tối thì mới có thể gặp được bà ta!”.

Trần Huyền Sương nghe thế thì ngạc nhiên: “Cái gì? Ban ngày ban mặt không gặp người ta mà phải đợi đến tối, chắc chắn kẻ ấy không phải là con người...”.

Phương Triệu Nam bèn nói: “Đừng nói bừa, nếu để bà ta nghe thấy thì rất nguy!”.

Trần Huyền Sương nói: “Nghe thì nghe, sợ cái gì? Hừ! Sư huynh sợ kẻ ấy, chả lẽ muội cũng thế sao?” nàng nói càng lúc càng lớn, tựa như cố ý để cho người bên trong nghe được. Phương Triệu Nam biết tính tình nàng bướng bỉnh vô cùng, lúc này có khuyên nàng cũng chẳng ích gì? ngược lại sẽ hỏng bét, thế rồi mới đứng dậy, kéo tay nàng nói: “Chúng ta đến nơi khác nói chuyện”.

Trần Huyền Sương chậm rãi đứng dậy, đột nhiên co dòn tung một cước vào vách đá. Phương Triệu Nam thất kinh, khi định cản nàng thì đã không kịp nữa, chỉ đứng sững ở đó. Trần Huyền Sương khi sắp đá trúng vách đá thì đột nhiên xoay người một vòng, tung mình nhảy xuống dưới tầng đá, hạ xuống một góc tùng, ngửa mặt vẫy tay cười: “Xuống đây!”.

Phương Triệu Nam tung mình đuổi theo, cười rằng: “Mấy ngày hôm nay, huynh nghĩ muội đã ngoan, thế mà muội lại trở nên nghịch ngợm!”.

Trần Huyền Sương nói: “Huynh khen muội lúc nào, sao muội không biết?”.

Phương Triệu Nam nói: “Huynh chưa nói, muội đương nhiên không biết”.

Trần Huyền Sương mỉm cười, tung người vọt xuống. Nơi hai người ngồi nghỉ là một bãi cỏ bốn mặt là vách núi vây quanh, không bị gió tuyết thổi vào, cỏ xanh mơn mớn. Trần Huyền Sương nằm trên bãi cỏ, ngửa mặt nhìn mây trời, cảm thấy những chuyện trên đời như áng mây trôi, phiêu bạt vô định, nàng chợt nghĩ đến thân phận của mình, hai dòng nước mắt tuôn rơi. Phương Triệu Nam cũng có tâm sự, chàng đã gặp nhiều chuyện ở núi Cửu Cung, thời hạn ước hẹn tuy chưa vượt qua, nhưng chỉ còn cách bốn năm ngày, chắc là Châu Huệ Anh sư muội cũng đang mong nhớ chàng lắm... nếu bà già quái dị ấy không chịu giữ lời, hoặc bà ta đã không còn chống chọi nổi, không biết có trút giận vào sư muội hay không... quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Trần Huyền Sương đang rơi nước mắt, chàng vội vàng khuyen: “Trần lão tiên bối đã qua đời, khóc có ích gì?”.

Trần Huyền Sương nói: “Từ nhỏ, chỉ có gia gia nuôi dưỡng muội, muội chưa bao giờ gặp mặt cha mẹ một lần, nay gia gia lại bỏ muội mà đi, trong cuộc đời mệnh mỏng này chỉ có một mình muội, tình cảnh thê lương ấy, huynh bảo muội phải đi về đâu?”.

Phương Triệu Nam nói: “Chuyện thê lương trên đời có rất nhiều, đâu chỉ có một mình cô nương bơ vơ?”.

Trần Huyền Sương lau nước mắt, ngồi dậy rồi nói: “Sao? Chẳng lẽ cũng có người...” nàng vốn định nói thê lương giống như muội, nhưng khi sắp nói ra miệng đột nhiên cảm thấy những câu này không ổn nên im lặng.

Phương Triệu Nam nói: “Huynh tuy được nhờ ơn trời, cha mẹ hãy còn sống, nhưng chính mắt huynh lại thấy một chuyện còn thê lương hơn cả sư muội...”.

Trần Huyền Sương nói: “Trên đời có rất nhiều chuyện thê thảm, nhưng nếu chưa trải qua thì e rằng khó hiểu được nỗi đau khổ ấy”.

Phương Triệu Nam nói: “Người ấy tuy không phải là cha mẹ ruột của huynh, nhưng ơn đức của người ấy chẳng kém gì cha mẹ! Chuyện của họ còn thê thảm hơn sư muội nhiều, cả nhà già trẻ lớn bé đều bị giết sạch, chỉ còn có một thiếu nữ hơi lớn hơn muội...”.

Trần Huyền Sương nói: “Đó chắc chắn là sư muội thật của huynh?”.

Phương Triệu Nam nói: “Muội cũng đâu phải giả! Trần lão tiên bối truyền võ công cho huynh tuy chỉ có hơn mười ngày nhưng dù mất vài năm cũng khó học”.

Trần Huyền Sương mỉm cười: “Huynh đến Bão Mục Cương, phải chẳng là tìm sư muội của huynh?”.

Phương Triệu Nam nói: “Đúng vậy! Nàng bị một lão quái bà bắt làm con tin, buộc huynh đến núi Cửu Cung tìm Ngôn Lăng Phủ, xin Cửu chuyển tặc mệnh sinh cơ tán về đổi người”.

Trần Huyền Sương không hỏi dẫn tới nữa mà nhắm hai mắt, chậm rãi nằm xuống bãi cỏ, một làn gió núi thổi qua, quét lên mái tóc của nàng. Phương Triệu Nam trong lòng sinh ra cảm giác hổ thẹn, nhủ rằng: “Mình chỉ lo ngày đêm lên đường mà quên cả mua y phục mới cho nàng. Chàng cảm thấy có lỗi với nàng, đưa tay chậm rãi vuốt mái tóc rối của nàng, hạ giọng nói: “Chúng ta chỉ lo lên đường, chẳng chịu mua quần áo mới cho muội, ta thật không yên!”.

Trần Huyền Sương nói: “Muội từ nhỏ đã mặc y phục rách rưới, nay đã quen, sư huynh đừng nên lo chuyện này”.

Phương Triệu Nam tuy định nói mấy lời an ủi nhưng trong một lúc không biết nói từ đâu, vả lại nhìn bộ mặt lạnh lùng nghiêm túc của nàng, trong lòng dù có những lời thân mật cũng không dám nói thẳng ra. Chàng chợt cảm thấy tính cách của nàng thiếu nữ này cũng giống như Mai Giáng Tuyết, nhưng không biết là giống ở chỗ nào... đang suy nghĩ thì chợt nghe có tiếng bước chân ở sau lưng vọng tới. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy một đại hán eo cọt đại màu trắng, tay cầm cây búa, trên vai vác củi bước nhanh tới,

sau lưng ông ta là một nhà sư trung niên vai vác thiền trượng, chân mang dày, tuổi khoảng tứ tuần. Phương Triệu Nam thấy hai người ấy đến thì nhận ra đó chính là Thịnh Kim Ba, lập tức kêu: “Thịnh huynh vẫn khỏe chứ?”.

Thịnh Kim Ba đưa mắt nhìn Phương Triệu Nam, lạnh lùng nói: “Huynh lại đến bãi Triều Dương của ta làm gì? Hừ! Có phải vẫn chưa đủ phiền không?”.

Phương Triệu Nam định hỏi tung tích của Trương Nhất Bình, nhưng thấy Thịnh Kim Ba nói thế thì nhất thời không thể tìm lời đối đáp được, chỉ đứng ngây ra tại trận. Trần Huyền Sương đột nhiên ngồi dậy: “Bãi Triều Dương không phải là chỗ riêng của các người, chúng tôi vui thì đến, người có quả nổi không? Hừ, nhiều chuyện!”.

Thịnh Kim Ba sững ra rồi nói: “Người nói chuyện chẳng biết nặng nhẹ, chẳng thành thể thống gì cả, Thịnh Kim Ba ta mình cao bẩy thước, không thềm cãi cộ với nhà người!” rồi quay đầu lại nói với hòa thượng: “Chúng ta đi thôi!” rồi quay người bước đi.

Trần Huyền Sương kêu lớn: “Đứng lại!”.

Nàng định đuổi theo, nhưng bị Phương Triệu Nam kéo tay lại nói: “Chúng ta còn có việc phải làm, đừng gây chuyện nữa!”.

Thịnh Kim Ba đã ngừng lại, nhưng nhà sư trung niên ấy đã cầm cây thiền trượng trong tay. Trần Huyền Sương thấy hai người bọn họ tựa như muốn ra tay, lửa giận chột bốc cao, quát rằng: “Buông ra! Rồi nàng giật một cái, rút tay ra khỏi tay Phương Triệu Nam, để một hơi chân khí phóng tới. Nhà sư trung niên ấy đi phía sau Thịnh Kim Ba đã ngừng lại, Trần Huyền Sương phóng tới trước mặt nhà sư, trừng mắt nói: “Đứng qua một bên, có phải muốn cản đường ta không!”.

Nhà sư trung niên ấy chấp tay lại niệm Phật hiệu rồi nói: “Nữ thí chủ hãy bớt giận, bản tăng ngàn dặm đến đây có chuyện muốn gặp ân sư của vị Thịnh thí chủ này, chuyện sinh tử của hàng trăm hàng ngàn đồng đạo võ lâm như dầu sôi lửa bỏng, trễ một khắc thì sẽ tăng thêm một phần nguy ngập, chao ôi!”.

Trần Huyền Sương cười nói: “Ông nói cả buổi, tôi chẳng hiểu câu nào, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”.

Nhà sư ấy tựa như rất lo lắng, vẻ mặt bất an: “Thất xảo thoa gây chấn động giang hồ ba mươi năm trước lại xuất hiện, chưởng môn nhân của các đại môn phái và các cao thủ đều nhận được thông báo, kỳ hạn rằng trong ngày Tết Đoan Dương năm nay phải tụ tập vào Tuyết Mệnh cốc ở Minh Nhạc để dự Chiêu hồn yến của bà ta. Nếu để người lúc đấy mà không tới, trong vòng một tháng bạn bè thân hữu và cả nhà của kẻ ấy sẽ bị giết không còn một mống...” nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới đây chẳng qua chỉ là một thiếu

nữ, nói những chuyện lớn trên giang hồ với nàng cũng chẳng có ích gì, thế rồi mới ngừng lại. Hòa thượng ấy chấp tay rồi nói tiếp: “Chuyện này quan hệ rất lớn, bản tăng phụng lệnh đến đây muốn mời Tụ Thủ Tiêu Ấn Sứ đại hiệp phá lệ xuống núi, cùng tìm cách đối phó, nữ thí chủ nếu không nhịn cái giận nhất thời mà động thủ với Thịnh thí chủ, chỉ e rằng chọc giận...” chợt nghĩ những lời sẽ nói chẳng có ích gì, e rằng sẽ khiến cho đối phương phản cảm, thế rồi mới cao giọng đọc: “A-di-đà-Phật!” rồi im lặng không nói gì nữa.

Trần Huyền Sương thấy nhà sư ấy mặt mày ủ rũ, mỉm cười: “Chiêu hôn yến trong Tuyết Mệnh cốc nghe ra cũng có chút đáng sợ!”.

Nhà sư trung niên ấy nghe nàng thuận miệng nói ra rất nhẹ nhàng, trên mặt không hề có vẻ lo lắng, lắc đầu chép miệng: “Nữ thí chủ tuổi hãy còn nhỏ, đương nhiên không biết chuyện ba mươi năm trước trên giang hồ”.

Trần Huyền Sương cho tay vào trong lòng lấy túi gấm ra, đưa nửa cây Thất xảo thoa nói: “Ông bảo Thất xảo thoa có phải là vật này không?”.

Nhà sư trung niên ấy tuy thấy nàng lấy ra nửa cây thoa, nhưng không tin đó là Thất xảo thoa, nào ngờ nhìn kỹ thì sắc mặt thay đổi, toàn thân hơi run, quay đầu lại kéo Thịnh Kim Ba, chạy thật nhanh về phía trước, trong chớp mắt đã mất dạng. Trần Huyền Sương thấy vẻ lo lắng của nhà sư ấy, trong lòng rất buồn cười, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quay đầu lại nói với Phương Triệu Nam: “Hòa thượng ấy sao lại sợ nửa cây thoa gãy như thế này? Chúng ta đuổi theo hỏi cho ra!”.

Phương Triệu Nam đã biết Tụ Thủ Tiêu Ấn võ công cao cường, đuổi theo chỉ e phiền phức, thế rồi mới khuyên rằng: “Người ta đã sợ vật này, chúng ta cứ đuổi theo, chỉ e đem thêm nhiều phiền toái cho họ, huynh thấy chi bằng đừng đuổi vậy!”.

Trần Huyền Sương chẳng qua chỉ ham chơi, nghe Phương Triệu Nam nói như thế thì không đuổi theo nữa, chỉ mỉm cười nói: “Thôi được! Lần này cứ nghe theo huynh...” nàng chợt nghiêm mặt nói: “Huynh sợ muội đuổi theo gây ra phiền toái, làm cho huynh không thể cứu được sư muội có phải không?”.

Phương Triệu Nam nghe thế thì hơi ngạc nhiên, nói: “Chuyện cứu sư muội của huynh dù trễ một ngày cũng không sao, huynh chỉ e ngại muội đuổi theo đánh nhau với người ta, nếu làm bị thương người ta thì cả hai bên sẽ rất khó chịu, nếu như chúng ta bị người ta đánh bị thương, điều đó càng không đáng!”.

Trần Huyền Sương nghe chàng giải thích như thế thì trong lòng cảm thấy an ủi, nhoẻn miệng cười: “Muội chỉ nghĩ sau khi gia gia qua đời, trên đời này không còn ai thương yêu muội nữa...” chợt cảm thấy câu nói này quá lộ liễu, cho nên im lặng, chậm

rãi bước về phía trước. Nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chơi đùa vui vẻ, do đó khiến cho tính cách của nàng tìm ẩn sự nhiệt tình mãnh liệt, và ý thức phản kháng sắc bén. Hai suy nghĩ sắc bén ấy khiến cho bản thân không thể nào nắm bắt được tính cách của nàng, lúc yêu lúc hận, lúc nóng lúc lạnh.

Phương Triệu Nam im lặng bước theo sau nàng không nói một lời, mấy ngày nay chàng đã thấy được thiếu nữ này hỷ nộ khó đoán, có lúc thì tươi cười như hoa, rất dịu dàng nhu mì, nhưng có lúc thì cả nửa ngày không nói không rằng, im lặng đến đáng sợ. Hai người đi một hồi, Trần Huyền Sương đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Phương sư huynh, trong lòng muội có điều không hiểu, không biết huynh có thể giải đáp hay không?”.

Phương Triệu Nam nói: “Muội cứ nói ra, xem thử ta có thể giúp muội không”.

Trần Huyền Sương mỉm cười: “Tại sao hòa thượng ấy sau khi thấy nửa cây thoa gãy thì kinh hoảng bỏ đi?”.

Phương Triệu Nam hơi suy nghĩ rồi nói: “Ông ta thấy nửa cây thoa trong tay muội, hiểu lầm muội là người trong Minh Nhạc, cho nên kinh hoảng bỏ đi, đó cũng là chuyện bình thường”.

Trần Huyền Sương nói: “Nhưng gia gia sao lại trao nửa cây thoa ấy cho muội? Chẳng lẽ muội thật sự là...”.

Nàng nhìn Phương Triệu Nam, đột nhiên ngừng nói.

Phương Triệu Nam nghe thế thì giật mình, nhủ thầm: “Lời này cũng không sai, tổ phụ của nàng để lại nửa cây thoa không biết có ý gì, xem ra chuyện này chỉ có đến khi đến đầm Hắc Long ở núi Tần Sơn đổi kiếm mới có thể tìm ra manh mối...”.

Trần Huyền Sương thấy chàng im lặng không nói, hỏi dần tới tiếp: “Huynh có tâm sự gì, chẳng lẽ huynh thật sự nghi ngờ muội cũng là người trong Minh Nhạc ư?”.

Phương Triệu Nam nói: “Trần lão tiên bối để lại cây thoa gãy này, dụng ý rất sâu xa, sư muội dù cho không phải là người trong Minh Nhạc, chỉ e cũng có quan hệ với Thất xảo thoa...”.

Trần Huyền Sương trầm tư suy nghĩ, cố gắng tìm trong ký ức một vài dấu vết, nhưng nàng nghĩ ngợi cả buổi vẫn chẳng được gì, không hề tìm ra được chuyện gì có liên quan đến Thất xảo thoa. Nàng không khỏi thở dài buồn bã, nói: “Lâu này muội không hề biết về thân thế của mình, diện mạo cha mẹ cũng chẳng nhớ lại nổi, muội chỉ biết mình xưa nay luôn sống với gia gia”.

Phương Triệu Nam nói: “Có lẽ Trần lão tiên bối đã có sắp xếp trước...” chàng hơi suy nghĩ, nói tiếp: “Trần lão tiên bối là người võ công tuyệt thế, y thuật tinh thông, chắc

chấn không phải là kẻ vô danh, sau này sư muội không khó điều tra ra thân thế, cố gì phải tự chuốc lấy phiền não như thế”.

Trần Huyền Sương nhoẻn miệng cười: “Sư huynh náo cũng phải, người có võ công cao thâm như gia gia có thể tìm được bao nhiêu, nếu không phải người bị thương, chắc chắn sẽ là một bậc tôn sư trong võ lâm”.

Phương Triệu Nam ngẩng nhìn sắc trời đã đến hoàng hôn, cười rằng: “Trời không còn sớm nữa, chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây, đến khi màn đêm buông xuống sẽ đi cứu sư muội của huynh ra, rồi sau đó rời khỏi nơi này, cùng đến Tây Hồ du lãm một phen”.

Trần Huyền Sương hỏi: “Tây Hồ có vui không?”.

Phương Triệu Nam đang định trả lời thì Trần Huyền Sương lại nói tiếp: “Muội biết Tây Hồ là nơi phong cảnh tươi đẹp, non xanh nước biếc, chắc chắn là nơi vui, chúng ta hãy nghỉ ngơi mau thôi!”.

Hai người xếp bằng ngồi điều tức một hồi, đến khi đã quá canh một thì đứng dậy chạy vào trong sơn động.

Phương Triệu Nam ban ngày đã đi một lần, nay đã nhớ được địa thế, chạy một mạch đến nơi dòng thác ấy. Đến khi Phương Triệu Nam nhảy lên tảng đá thì Trần Huyền Sương đã đứng trước ở trên, co chân tung một cước vào vách đá. Phương Triệu Nam quát lớn: “Sương sư muội, đừng làm bừa!” khi chàng lên tiếng ngăn cản thì đã muộn một bước, chỉ nghe bình một tiếng, nàng đã đá trúng vách đá. Chỉ nghe vách đá ấy vọng lại tiếng kêu ong ong, tim chàng đập thình thịch, chỉ e cú đá ấy lại gây ra họa lớn. Nào ngờ đến một hồi vẫn không có động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên lắm, thế rồi chàng mới giơ tay gõ nhẹ lên vách đá, cao giọng kêu: “Vãn bối đã lấy Cửu chuyển sinh cơ tục mệnh tán, lão tiền bối hãy mau mở cửa”. Chàng gọi nhiều lần nhưng cánh cửa vẫn không lay động, cũng chẳng nghe ai trả lời. Trần Huyền Sương đột nhiên chen vào nói: “Có lẽ lão quái bà ấy đã bị thương đến nỗi chết đi!”.

Phương Triệu Nam giật mình, nói: “Lão quái bà ấy đã sống trong thạch động này mấy mươi năm, vẫn chống chọi nổi, tại sao lại chết trong thời hạn ba tháng...”.

Trần Huyền Sương bật cười: “Phương sư huynh, người chết chỉ cần trong một chốc!”.

Phương Triệu Nam thấy cánh cửa không mở, trong lòng vốn đã hoài nghi, lại nghe Trần Huyền Sương nói như thế, chỉ cảm thấy nơi xương sống dâng lên một luồng khí lạnh, chàng rùng mình một cái rồi lẩm bẩm: “Bà già này quái dị vô cùng, nếu thật sự đã chết, chỉ e sư muội của mình khó thoát khỏi độc thủ của bà ta”. Chàng càng nghĩ càng

sợ, lửa giận không khỏi bốc lên, chàng tung cước đá lên tấm vách, gằn giọng nói: “Vãn bối không trễ kỳ hạn, lão tiên bối sao đóng cửa không chịu gặp mặt!” chỉ nghe vách đá kêu âm âm, nhưng bên trong vẫn không hề có phản ứng. Trần Huyền Sương nói: “Chúng ta hãy mở vách đá này ra xem thử!” nàng nói mở là mở, thế là tung cước song phi đá thẳng vào trong vách đá.

- o O o -